

mai evidentă este dificultatea cooperării cu serviciul medicală de urgență și, în general, cu sistemul medical. Primăria a luat inițiativa constituirii unui serviciu propriu de Salvare socială – ceea ce reprezintă o soluție temporară, dar nu una de principiu. Cazul persoanelor fără adăpost reprezintă o altă problemă foarte dificilă, care apare pe parcursul mai multor articole din revistă. La nivel organizațional, lipsa personalului calificat în domeniul asistenței sociale rămâne o problemă substanțială pentru autoritățile locale. Tot autoritățile locale sunt avute în vedere în studiul de caz al cartierului de locuințe sociale Zăbrăuți din Sectorul 5 (Irina Cozma, Cosima Rughiniș, Leonard Sultănescu). În acest caz, efectele pozitive ale inovațiilor în abordarea problemei locuirii clandestine au fost diminuate de pasivitatea autorităților în fața crizei utilităților cu care se confruntă cartierul.

Revista include un studiu amplu referitor la abuzul asupra copilului în România, semnat de Dorel Abraham, Corneliu Cârțină și Daniel Chindea, pe baza unei anchete sociologice cu reprezentativitate la nivel național. Datele studiului contribuie mai mult decât un semnal de alarmă – este vorba mai degrabă de un indicator al unei crize în educarea copiilor în familie. Copiii suferă de pe urma abuzului – de exemplu, 16 procente dintre părinți declară că își bat copiii cu un obiect, nu numai cu palma, iar 8 procente nu le permit copiilor să aibă prieteni de vârsta lor în afara familiei. Neglijarea este și mai frecventă: pentru a utiliza un indicator sugestiv, 22 procente dintre părinți își lasă copiii în fața televizorului mai mult de trei ore în medie pe zi.

Un alt studiu, cel puțin alarmant, se referă la familiile și mai ales la copiii deținuților, adevărate victime nerecunoscute și invizibile ale actului de justiție. Articolul semnat de Cristian Lazăr atrage atenția asupra traumelor pe care le suferă familia deținuților, atât din punct de vedere economic, pierzându-și o

sursă de venit, cât și datorită stigmatizării sociale. Din păcate lipsesc datele referitoare la România, dar studiul se va continua în numărul viitor cu prezentarea unui proiect de intervenție în situația românească.

Pentru specialiști mai sunt interesante și articolele dedicate asistenței în cazul unor categorii vulnerabile, precum: solicitanții de azil și refugiații (Smaranda Witec și Gina Ilie), persoanele alcoolice (Ioan Popoviciu), bătrânii (Carmen Manu și George Poede), persoanele cu nevoi medico-sociale (Iulia Elena Mardare), persoanele cu handicap (Livius Manea), și articolul despre serviciile de sănătate mintală în Republica Moldova (Oxana Isac). Dosarul legislativ include Hotărârea Guvernamentală 90 / 2003 pentru aprobarea Regulamentului cadru de organizare și funcționare a serviciului public de asistență socială și o prezentare a Agenției Naționale Antidrog (actele normative de înființare și o scurtă descriere semnată de președintele agenției, Pavel Abraham).

Cosima Rughiniș

Jurnalism & Comunicare, 2003, anul II, nr. 3.

Revista Română de Științe ale Comunicării, în ediția sa de vară, reunește un număr impresionant de contribuții ale specialiștilor din străinătate (SUA, Israel, Franța, Canada, Italia, India). La acestea se adaugă, parcă timid, contribuțiile românești: două studii datorate unor studenți de la masterul de Comunicare și opinie publică organizat de Universitatea din București (Mihaela Liliana Istrate și Noemi Revnic Pavel), un material de istoria presei semnat de Tiberiu Avramescu, cercetător științific la Institutul de Istorie și Teorie Literară „G. Călinescu”, și un documentar despre *Publicitatea Online* (semnat George Popescu, asist. univ. Facultatea de Jurnalism și Științe ale Comunicării din Cadrul Universității din

București). Firește, nu lipsesc rubricile consacrate de revistă: Recenzii și Vitrina.

Din cuprinsul bogat al revistei, eseuul lui Raphael Cohen Almagor, profesor la Universitatea din Haifa (Israel), prezintă un interes deosebit pentru cercetătorii vieții sociale. Este repusă în discuție, implicit, „sociologia liberă de valori”. Spun implicit pentru că profesorul Raphael Cohen Almagor nu comentează punctul de vedere al lui Max Weber expus în *Încercare asupra sensului neutralității axiologice în științele sociologice și economice* (1918). Concluzia sa: „Media nu ar trebui să observe neutralitatea morală în fața concepțiilor și faptelor greșite, acelea care ținesc să facă rău altora și să discrimineze anumite părți ale democrației” (p. 12) este cât se poate de valabilă și pentru cercetarea sociologică.

Pledoaria profesorului de la Universitatea din Haifa pentru „etica responsabilității” în jurnalism – concept introdus de același Max Weber (*Politica drept vocație*, 1919) – aduce argumente în favoarea celor care nu acceptă în cercetările lor „obiectivitatea fără rezerve”. În jurnalism, ca și în sociologie, nu trebuie să fim obiectivi când valorile sociale fundamentale sunt în pericol (vezi terorismul, rasismul, foamea, dictatura, șovinismul, drogurile, prostituție, traficul de carne vie, fascism, sexism, violență) – fenomene ce fac, din păcate, parte din viața societăților contemporane.

Profesorul Raphael Cohen Almagor aduce câteva argumente împotriva neutralității axiologice în jurnalism, când valorile sociale de bază sunt nesocotite evident: 1) Libera exprimare este produsul democrației, fapt pentru care jurnaliștii datorează loialitate democrației; 2) Media trebuie să fie responsabile față de cei care nu pot discerne între valori și prejudicii; 3) Atașamentul pentru o viață cât mai bună pentru cât mai mulți; 4) Răspunderea în fața legii juridice, care condamnă orice formă de instigare la discriminare națională, religioasă sau rasială.

Personal, aș spune că jurnaliștii, asemenea sociologilor, ar trebui să considere *Declarația universală a drepturilor omului* din 10 decembrie 1948 ca fiind codul moral al profesiei lor.

Septimiu Chelcea

Revista de cercetare și intervenție socială, vol. I/2003, Universitatea « Al. I. Cuza » Iași (Departamentul de Sociologie și Asistență Socială), Holt România.

Primul număr aduce în peisajul publicisticii românești de specialitate o revistă care, potrivit propriului nume, caută să îmbine cercetarea și intervenția socială. Ea tinde astfel spre un mai vechi ideal al sociologiei și, mai ales, pentru sociologia românească, spre un program de inspirație gustiană (iar Gusti nu era deloc străin de Iașul în care apare acum această revistă).

În problematica abordată atrage atenția ponderea mare a articolelor care marchează joncțiunea dintre sociologie și asistență socială, venită ca răspuns la problemele concrete cu care se confruntă societatea românească actuală. De altfel, Holt România apare ca partenerul Universității «Al. I. Cuza» în editarea revistei.

Un număr mare de studii de caz și promovarea, pe lângă numele consacrate ale sociologiei ieșene actuale, a studenților cu aptitudini de cercetare și publicistică fac o revistă dinamică și bine ancorată în social.

Merită menționată și rubrica *Sociologia faptelor semnificative: metoda sintezelor informaționale*, care ar trebui luată în discuție pentru dezbateri mai largi. O «sociologie a surselor deschise», centrată pe încărcătura informațională a mass-media, ar putea fi.

Ne oprim, în continuare, asupra rubricilor revistei: *Realitatea socială pe masa de disecție*, debutează cu studiul profesorului Vasile Miftode, „Birocrația funcțională și (hiper)birocrăția disfuncțională”; Ștefan Cojocaru